

[Poul Hansen (Kalundborg).]

for enighed — men man ønskede også at nedsætte lånegrænsen til 90 pct. for det sociale etagebyggeri. Dette ville efter vor mening have medført helt uoverkommelige krav om indskud fra mindrebemidlede familier, der søger lejlighed. Med de nuværende byggeomkostninger kan man vel regne med et krav om indskud på fra omkring 3 000 kr. og måske op til 4 000 kr. Dette skulle præsteres ved siden af 2—3 måneders husleje, før man kunne rykke ind i en sådan lejlighed. Det var den forhåndsbyrde, man tiltænkte f. eks. unge ægtepar, der måske kunne have udgifter nok i forvejen.

Må jeg her gøre opmærksom på, at netop fra den side, hvor man har talt så meget om bevægeligheden på arbejdsmarkedet, ville man have lagt en ekstra bremse på denne bevægelighed ved at gøre det så godt som umuligt for folk at flytte fra een egn til en anden og dør præstere i nye lejligheder et så voldsomt indskud. Sammen med andre krav vedrørende byggestøtten ville det efter vor opfattelse simpelthen have betydet en sådan nedgang i boligbyggeriet, at det ville være helt uforsvarligt, både af hensyn til bolig-situationen, til de boligsøgende og af hensyn til beskæftigelsesforholdene.

I spørgsmålet om huslejelovgivning, som også var inddraget under forhandlingerne, godkendte de to partier den tanke at tillade lejeforhøjelser på indtil 27 pct. over niveauet fra 1939 — denne tanke findes jo også i det af den højtærede indenrigs- og boligminister tidligere fremsatte lovforslag — men man afviste aldeles tanken om, at noget af denne forhøjelse skulle kunne inddrages af det offentlige; det hele skulle gå til grundejerne. Dette ville i sin konsekvens rumme sådanne muligheder for inflationsagtig stigning i ejendomspriserne, at vi for vort vedkommende måtte finde det helt umuligt at medvirke dertil.

Vi tror, at det efter det, vi har været udsat for under disse udvalgsforhandlinger, står helt klart, hvad de to partier tilsigtede, og hvad det er for en politik, de vil. Den ville i endnu højere grad, end der er tale om gennem de forslag, vi her behandler, have lagt byrder på den jævne befolkning. Det giver os også et begreb om den politik, de ville have ført, hvis deres ønsker om overtagelse

af regeringsmagten var gået i opfyldelse. Jeg tror derfor, det vil vække stor tilfredshed i vide kredse af befolkningen, at de — oppositionspartierne — nu synes at være fjernere fra at få dette ønske opfyldt end gennem lang tid.

Med disse bemærkninger skal jeg, også på mit partis vegne, anbefale ændringsforslagene og lovforslagene til vedtagelse.

Alfred Bøgh: På mit partis vegne redegjorde jeg ved første behandling af det foreliggende lovkompleks for vore synspunkter i den aktuelle økonomiske situation. Jeg fremhævede bl. a., at vidtgående besparelser i de offentlige udgifter måtte være en af vore betingelser for at medvirke. Men især fremhævede jeg, at de eksisterende love vedrørende byggestøtte af os blev anset for at have en fundamental indflydelse på hele vort økonomiske liv, og at en virkelig afvikling på dette område måtte være af den allerstørste betydning. Vort synspunkt, at disse love har en nøje sammenhæng med vor dårlige økonomiske stilling, blev ikke afsvækket under udvalgsarbejdet — tværtimod. Jeg tror nok, det virkede chokerende på adskillige af udvalgsmedlemmerne at komme til klarhed over, at de uindløste forpligtelser, staten har på dette område, i den nærmeste fremtid vil beslaglægge så mægtigt et beløb som 1½ milliard kr. Det blev oplyst, at der for tiden daglig tappes 1½ mill. kr. ud af statens kasse til dette formål.

De ønsker, mit parti fremsatte som mindstemål for en afvikling og begrænsning, kunne regeringen ikke imødekomme. Besparelsens vej syntes heller ikke farbar i synderlig grad.

De betænkeligheder, vi nærede overfor de afgiftslovforslag, der nu er til anden behandling, blev underbygget og bestyrket af de mange saglige argumenter, som erhvervenes repræsentanter fremførte overfor os under udvalgsarbejdet. Forudsætningerne for et forlig var derfor ikke tilstede, hvad os angår, og en nærmere drøftelse af enkeltheder og ændringer i afgiftslovforslagene forekommer mig derfor nu at være formålsløs. Vi vil ikke tage ansvaret for at stemme for disse afgifter, der pålægger befolkningen så store byrder og griber så dybt og generende ind i erhvervslivet, og hvis indvirken på hele omkostningsniveauet er